

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16.

Den 15de Maj 1885.

34te Aargang.

Den 55de Aarskonference,

holdt i Logan den 4de, 5te og 6te April 1885.

Apostel J. D. Richards præsiderede. Der var tilstede af de Tolv: J. D. Richards, Francis M. Lyman, John H. Smith, Heber J. Grant og John W. Taylor, samt mange Stavspræsidenter, Biskopper, og andre ledende Mænd fra Utah og de omkringliggende Territorier.

Talerne vare: de ovennævnte Apostler, David H. Cannon, Silas S. Smith, W. W. Cluff, N. E. Flygare, Junius F. Wells, Abram Hatch, C. D. Woolley, Willard Smith, John Nicholson, Harvey H. Cluff og Oliver G. Snow.

De beklagede, at det første Præsidentskab ikke kunde være tilstede, og at andre ledende Byspøde fandt det raadeligt ikke at overvære denne Konference, men dog ansaa de, at de Hellige havde stor Grund til at være taknemmelige, fordi de kunde møde under saa gunstige Omstændigheder, som nu omgive dem, og naaget vore Sjænder søge at paasøre de Hellige Trængsel og Bryderi, saa har Kirken dog aldrig haft Udfigt til en lysere Dag end netop nu. Til Tid er det Vinter, og paa Grund af Frostene ere Træerne uden Løv og vise ingen Livsytning, men medens

den kolde Aarstid staar paa, er Saften nede i Roden, og naar Stormene have højet Træerne og løsnet Jorden omkring Rødderne, skyde disse sig længere frem, og Resultatet bliver, naar Aarstiden forandrer sig, at Træet bærer bedre og større Frugt; saaledes vilde ogsaa Udfaldet af den Forsølgelsens Storm blive, som nu rafer mod de Hellige. De Træer, som rage højt op i Stoven, ere mest udsatte for Orkanens Magt, og derfor undres vi ikke over, at vore Sjænder Angreb især ere rettede mod vore ledende Mænd. Meget var bleven sagt, angaaende at Kirkens Auctoriteter havde for en Tid trukket sig tilbage fra at komme i Berøring med Almenheden, men hvorfor skulde man stikke sin Haand i Ilden, naar man ved, at man vil brænde sig? Hvorvel der er kommen en Tid, der vil prøve Mænds og Kvinders Bestandighed i Troen, saa have de Hellige alligevel ingen Grund til at frygte; de kunne ty til Herren i Løn og af ham erholde Aabenbaringens Aand, som vil gjøre dem til Ledere og Lærere for deres Familier. De, som ikke ere grundfæstede

i Sandheden ved Kjærlighed til den, ville blive kjendte, og Samfundet vilde blive helligere og bedre. Der var ofte bleven talt om, at der skulde drages en Adskillelses Linie imellem de Retfærdige og Hyklerne. Nogle havde tænkt, at den forenede Orden skulde drage den; men det syntes, som om det nærværende Korstog virkede mere kraftigt i den Retning. Mange, som forhen have været sløve med Hensyn til at opfylde sine Pligter, vendte sig nu til Herren, og i Stedet for at gjøre de Hellige mismodige, havde det netop den modsatte Virkning. De Hellige voksede i Tro og gode Gjæringer, og de vare vidende om, at disse Begivenheder skulde indtræffe, da de vare forudsagte af Guds Tjenere, som have levet i de forskjelligte Husholdninger. Havde de Hellige ikke forventet dem, vilde det bevise, at de ikke havde Tro paa Profeterne. Siden vi først annammede Evangeliet, have vi hørt Herrens Tjenere sige, at Forsølgelser vilde komme, og at de Ugudelige skulle sige: „Lad Zion vorde besmittet!“ I over tredive Aar have vi været forholdsvis frie for Forsølgelse, og denne Ro have vi benyttet til at indsamle de Udvalgte og fremme Herrens Værk. Vor Saligheds Fjende søger at hindre dette, og Herren tilsteder Forsølgelse at komme paa de Hellige ikke alene for at prøve disse, men ogsaa, at de Døde maa fylde deres Ugudeligheds Maal. Det var en lykkelig Stund, da vi først hørte det forkyndt, som Gud har aabenbaret for Menneskenes Frelse; vi annammede det med Glæde og adløb det, endstjønt vi vidste, at i det vi gjorde saaledes, lagde vi vore timelige Udsigter paa Dfferalteret. Modgangens Skyer vare ligesaa nødvendige for Værkets Udvikling som Medgangens Solskin. Modstanden, vi møde, vilde virke paa to

Maader: forene Folket og rens Samfundet, men det første kunde ikke opnaaes uden det sidste, og medmindre vi ere Et, vil Kristus ikke antage os. Renselsarbejdet var allerede begyndt, og i Tidens Løb vil det lykkeligste og Fordærvede blive adskilt fra Samfundet og dette blive stærkere og mere enigt. Forsølgelse har altid haft den modsatte Virkning til den, Forsølgterne hensigtede. Da den unge Josef Standing blev smigmyrket i Georgia og faldt som en Martyr for Sandhedens Sag, havde det til Følge, at et større Antal blev tillagt Kirken i Georgia i det paafølgende halvandet Aar end i noget foregaaende lige saa langt Tidsrum. Fler-Giftermaals-Princippet, imod hvilket Modstandens Hovedstyrke rettedes, var af guddommelig Oprindelse. Der havde været Tale om, at Præsident Taylor skulde faa en Aabenbaring, der skulde ophæve dette Ægtestabs System. Om en saadan Aabenbaring gives, vil det være, naar Herren ikke har mere Brug for de Sidste Dages Hellige, og en saadan Tid vil aldrig komme, for han har lovet at give dem Riget, som skal bestaa evindeligt. De, som modsatte sig Kirken, bryde sig kun lidt om vort Ægtestabsystem; det er den Enighed og sølgelig den Magt, som findes blandt de Hellige, de frygte. De Sidste Dages Hellige vilde gaa sejrige ud af Striden. Hvad Bud og Forordninger Menneskene end udstede for at indstrænke vor Religionsøvelse, er der kun en Vej aaben for os, nemlig at holde Guds Bud. I denne Henseende maa vi efterligne de tre Hebræer, som kastedes i Ildovnen. Mange tro, at de Hellige maa være i Bildfarelse, efterdi der er saa Mange imod dem; men naar man ved, man har Ret, vilde det være urigtigt at give efter for en Majoritet, om den end er aldrig saa overvældende.

Naar en Mand ved, at han er ærlig, behøver han ikke at tage sig det meget nær, hvad Verden tror eller siger om ham. Nogle Menneſter agtes højt af Almenheden, men deres Liv i Hjemmet er ikke hvad, det ſtulde være. Enhver burde leve et ſaadant Liv, at hans Huſtruer og Børn kunde høre et godt Vidneſbyrd om det. Det var den ſtørſte Dumhed i Verden at opbygge dem, ſom ſympathiſerede med det nærværende Korſtog imod os; vi burde underſtøtte vore Egne og give dem vor Søgning, og ikke give vore Fjender en Kniv i Haanden til Anvendelse imod os. De Hellige burde være taalmodige i deres Trængſler; thi diſſe vilde ſnart faa Ende. Mænd ville maafke blive fængſlede og deres Liv efterſtræbte. Mænd dog, men Systemer leve og kunne ikke udryddes. Vi ere kun Redſkaberne, hvormed Kristus vil opbygge ſin Kirke, og om end nogle af Redſkaberne blive ſønderbrudte, er der andre rede, hvormed Værket kan forſættes. Guds Straffedomme vil hjemſøge Nationerne, og det, ſom Gud har oprettet, vil ſønderknuſe Alt, hvad der ſtaar imod det. Menneſkene have vedtaget en Lov imod en af vore religiøſe Anſtalter. De kunde med lige Føje vedtage en Lov imod at døbe til Syndernes Forladelse eller forrette nogen anden af Evangeliets Ordinantſer. Der er intet Princip mere helligt for en Sidſte Dages Hellig end Ekteſkabspagten. Ved den formaaer en Mand at knytte Familiehaandet for al Evighed. Vi afſky Overtrædſe og Ugudelighed af enhver Slags, og vi udelukke dem, ſom gjøre ſig ſkyldige deri. Dem, ſom bedrive Hor, udſtøbe vi for beſtandigt og tillade dem ikke igjen at komme ind i Kirken. Om de Hellige havde det deres Vej, vilde der ikke findes et eneſte berygtet Hus i dette Territorium. Vi vilde hellere, at vore

Børn dog, end at de ſtulde forlade Dydens Sti.

Evangeliets forſkjellige Principer omtaltes, og mange herlige Lærdomme gaves. Guds Mand var i et rigt Maal udøft over Forſamlingen. Den følgende Epiftel fra det ſørſte Præſidentſkab blev læſt for Forſamlingen Søndag Eftermiddag af W. F. Cummings og blev lyttet til med ſpændt Opmærſomhed:

Præſidentens Kontor,

Salt Lake City, den 4de

April 1885.

Til Embedsmændene og Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidſte Dages Hellige, forſamlede i Konference: Efteliggende Brødre og Søſtre:

Da vi paa Grund af Omſtandighederne ikke perſonligen kunne tage Del i vor Aarſkonference, bliver det paa-trængende nødvendigt at ſende Eder nogle Linier og udtale os om vor Tro, vore Følelſer og Forhaabninger angaaende Herrens ſtore Værk, i hvilket vi alle ere intereſſerede. Jngenſinde i vort Liv have vi nydt ſtørre Glæde og Tilfredshed i Evangeliet og vort Arbejde for ſamme end netop nu. Vi føle dyb Taknemmelighed til vor Gud for hans Godhed imod os, i det han har forundt os en Plads og et Navn iblandt ſit Folk og forlenet os ſit evige Præſtedømme, og det er vor ſaſte Beſlutning med hans Hjælp at udføre vor Part af Arbejdet med fornyet Flid og Nidkjerhed for at fremme hans Henſigter. Vi ſe med Beundring hans Haand røre ſig for dette Folks Bedſte. Vi vide, at hans Almagt er med os, at hans Engle have Omſorg for os, og at ingen Nummer kan falde i Nogens Lod, uden at det er tilfulde kjendt af ham. Denne Overbeviſning, at Gud er med os, og at han hører og hønhører vore Bønner, er en uophørlig Aarſag til Taknemmelighed og Pris.

I en efter hans Forsynsvillie vis Hensigt tillader han fra Tid til anden de Onde af deres egen fri Villie at plage de Hellige. Dette har altid været Tilfældet lige siden Fader Adams Dage, og dette vil vedvare, saa længe Satan har nogen Magt over Menneskenes Hjærter. Vi ere alle Børn af den samme store Fader, og Enhver er stjænkent Lejlighed og Privilegium til at udøve sin Handlefrihed. Vi have valgt at tjene Israels Gud. Vi have underkastet os hans Love, have adlydt hans Evangelium og have valgt den Sti, som, han forskifter, vil føre til hans Nærverelse. Andre af hans Børn foretrække en hel forskjellig Handlemaade. De give efter for en anden Indflydelse, og under dens Paavirkning søge de at ødelægge Guds Værk og Alt, hvad der staar i Forbindelse dermed. Dette have de Lov til, da vor Fader har givet dem Handlefrihed. Ikke blot i fordums Dage, men ogsaa i vor Tid have de Ugudelige forfulgt, mishandlet og myrdet Guds Hellige; men uagtet de derved berede sig selv evig Fordømmelse, blive dog deres onde Handlinger styrede til Gavn og Ophjælpelse for Guds trofaste Folk og til hans Planers Gjennemførelse med Hensyn til Jordens Forløsning.

I de sidst forløbne Maaneder have vi i disse Dale set dette ødelige Had mod de Hellige lagt for Dagen. Vi behøve ikke at opregne for Eder alle disse Volds handlinger og Forurettelser. I kjende dem selv. De bedste Mænd i Samfundet, Mænd af de reneste Sæder, Mænd, der have staaet som sølgeverdige Eksempler for Folket, lige siden de kom til disse Dale, som have ført en retstaffen Wandel, som have været trofaste Borgere af ædleste Slags — saadanne Mænd ere udsætte til Ofre for den stjændigste Forsølgelse og ere stillede i Klasse

med Forbrydere af værste Slags. Juryer ere bleve valgte ene og alene i den Hensigt at domfælde fremragende Mænd i Kirken, og deres fordomsfulde Kjendelser ere bleve saa almindelig bekjendte, at en Anklage for Retten, som den nu søves, anses som ensbetydende med Domfældelse. Regelen i al Rettergang fra umindelige Tider er, at den Anklagede skal anses ustyldig, indtil hans Brøde er bevist, men desværre, nu er det omvendt. Bevisførelsen er i næsten ethvert Tilfælde bleven lagt paa den Anklagede, i det Dommer, Jury og Aktor tilhobe synes at betragte den Anklagede som styldig og paalægge ham at skaffe alle de nødvendige Beviser for at frigjøre sig for Anklagens Bestyldninger. I henderundne Tidsaldre er Jurymænd blandt alle engelsktalende Folk bleven betragtet som Frihedens Værn, og har været Civilisationens bedste Frugt. Ingen større Garanti for Upartiskhed kunde vore Forfædre tænke sig, end at lade en anklaget Mand's Sag blive fremlagt til Drøftelse af hans Ligemænd — hans Naboer, hvilke, man kunde antage, kjendte hans Wandel saa vel som Motiverne, der havde ledet ham til at begaa den Brøde, han var anklaget for. Menneskelig Visdom kunde ikke tænke sig nogen retfærdigere Maade, hvorpaa at afgjøre et Menneskes Ustyld eller Brøde, men i dette juridiske Distrikt have vi i lang Tid ikke haft nogen Jury, samlet paa denne Maade. Jurymændene ere netop bleve valgte paa Grund af deres kjendte Fiendskab mod de Anklagede, eller mod de Principer, hvorefter Sagen drejede sig.

Resultatet har været, at en Sidste Dages Hellig kunde med lige saa stor Udsigt til Frisindelse have fremlagt sin Sag i Helvedes Regioner eller for afgierste Sprøvere som for Domstole af denne Slags. Anklager ere rejste mod

forskjellige Personer paa de mest ugrundede Beviser, og i visse Tilfælde paa Beviser, som slet ingen Vagt vilde have for en retfærdig Jury. Følgerne heraf ere, at et juridisk Rædselsherredømme har hersket og endnu hersker i disse Dale. Da der ingen Udsigter har været til at erholde et retfærdigt Forhør, have Nogle anset det vist at undgaa Instævning for Retten for en Tid, eller indtil der var Udsigter til, at de kunne erholde en upartisk Behandling af Dommer og Jury. Sagsøgning er bleven ensbetydende med Forsølgelse. En Lov, som efter vor Opfattelse er grundlovsstridig og rettet mod Religionsøvelse, og som betragtes saaledes af flere fremragende Statsmænd i Kongressen, bliver benyttet og dreven til Uderligheder, som dens Forfattere næppe have drømt om.

Vi have undertiden tænkt det umuligt for Mennesker at nære saa hævn-gjerrige Følelser, som her ere blevene udviste; men ved at overveje Sagen, komme vi til det Resultat, at disse voldsomme Retsforsølgelser kun have til Hensigt at opægge Folket til at begaa en ulovlig Handling, der vilde sætte den uslyg begyndte Administration i Forlegenhed.

Tillad os at hentyde til vore egne Sager. Da Præsident John Taylor ved Arets Begyndelse hørte om denne Forsølgelse, som vore Brødre i Arizona vare udsatte for, besluttede han at besøge den Del af Landet i Selskab med et Antal Væbner. Hans Hensigt var at besøge de Hellige og saavidt muligt trøste dem. Fem af vore Medbrødre havde gjenne-gaaet et Slags Forhør, en juridisk Farce, hvorved tre af dem bleve dømt til tre og et halvt Aars Fængsel og 500 Dollars i Mulkt hver, og sendte til Lughuset i Detroit, henved 2000 eng. Mile fra deres Hjem til et Steb, som

med Rette kunde kaldes „Amerikas Sibirien“. De andre to dømtes til seks Maaneders Fængsel og 500 Dollars i Mulkt hver, og indesluttedes i Territoriets Lughus i Yuma. Hvert Medlem i Kirken blev yderlig oprørt over disse skjændige Rets handlinger, thi medens Enhver var villig til at underkaste sig en retfærdig Udøvelse af Edmundsloven, var man dog ikke beredt paa en saa storartet og tyrannisk Fordrejelse af Loven, som lagdes for Dagen i disse Domme. Ingen, som paa nogen mulig Maade kunde vente at blive anklaget, turde underkaste sin Sag en saadan Behandling, Mange forlode derfor deres Hjem for i fremmede Lande at søge den Beskyttelse mod Forsølgelse, som blev nægtet dem i deres eget.

Det var under disse Omstændigheder, at Præsident Taylor med det Selskab, vi have hentydet til, rejste ned til Arizona. Paa Tilbagevejen fik han i San Francisco Telegrammer fra Salt Lake City, der underrettede ham om, at det vilde være usikkert for ham at komme tilbage. Uden at agte paa disse Advarsler kom han alligevel tilbage og varetog for en Tid sine Forretninger aabenlyst, ja, holdt endog en Tale i Tabernaklet. Da det imidlertid viste sig, hvor fast besluttet visse federale Embedsmænd vare paa at plage og arrestere fremragende Mænd i Byen, og forulempe dem med at skaffe Rationister, og da han fik Underretning om, at hans egen Frihed var truet, ansaa han det under disse Omstændigheder raadeligt for en Tid at undbringe sig Offentlighedens Øje og paa en mere privat Maade røgte sine Forretninger i Stebet for i sit offentlige Kontor som forhen. Den Fremgangsmaade har han fulgt til Dato — modtaget og besvaret Breve, givet Raad og Instruktioener, kort sagt påsset alle sine

Pligter med Omhu, undtagen at holde offentlige Taler i Tabernaklet. Hverken han, Præsident Cannon eller Præsident J. F. Smith har haft nogen officiel Stævning eller retslig Melding om, at nogen Sag var anlagt imod dem. Til samme Tid bleve deres Boliger, fornemmelig Broder Josef F. Smiths, ransagede, og Marshallen, hans Assistenten og deres Spioner have lagt megen Iver for Dagen for at opspore Præsidentstabet's Opholdssteder, hvoraf vi slutte, at de ønske, at faa Fingre i dem og belægge dem med Arrest. Ikke blot lagde disse Efterstræbelser sig for Dagen i deres Sag, men Præsident Woodruff og flere af de tolv Apostler foruden et Antal af andre ledende Mænd trues og eftersøges med Iver.

Den veltalende Lord Chatham sagde en Gang i en Tale, som han holdt i England angaaende Folkets Rettigheder, at en Mand's Hus var hans Borg, — at om det end var saa usælt, at Himlens Regn slog igjennem Taget, og Binden paa i Kevnerne, kunde dog ikke selve Kongen af England stride over dets Dørtærstel uden Gjerens Tilladelse.

Et Eksempel paa disse Embedsmænds og deres Haandlangeres Ivrighed faa vi i Tilfældet med Præsident George D. Cannon, som nylig hjemkom fra Staterne.

Paa Jernbanerne og Landevejene myldrede det med Marshallens Fuldmægtige og disses Underordnede, søgende at gribe og arrestere ham. Vi ere endnu ikke blevne underrettede om, at det er updvendigt for hæderlige Mænd at melde sig for Retten, Marshallen eller nogen borgerlig Embedsmand, naar de forlade deres Hjem paa Forretning, ej heller at løse Rejsepas eller forevise et saadant.

Man har spurgt os, hvorlænge vi agte at følge denne Fremgangsmaade.

Hertil svare vi, at vi aldrig i vort Liv have undraget os en retfindig Undersøgelse af vor Vandel, vore Ytringer eller vort Levnet af hvilken som helst retfærdig Domstol. Vi have altid levet under Almenhedens Blik, hvor enhver af vore Ytringer og Handlinger kunde nøje iagttages og bedømmes. Vi ere lige saa rede i Dag som nogenfinde før til at lægge vore Sager for en paa retmæssig Maade dannet Domstol og en Jury af vore Ligemand. Saa overbeviste ere vi om vor Uskyldighed i de Misgjerninger, vi bestyldes for, at vi nære ingen Frygt for Udsaldet af et saadant Forhør. Vi ere villige til naar som helst at imødegaa det, hvorom Striden drejer sig. Vi ere suldkommen bevidste om vor Uskyldighed angaaende Overtrædelser af Guds Love eller Landets konstitutionelle Love. Men hvis man har vedtaget Love netop for at fange os, fordi vi tro og efterleve Aabenbaringer, som Gud har givet til sin Kirke, og hvis en Dommer og Jury skal afgjøre, om vi have overtraadt samme, ønske vi i det mindste at blive domsfældte paa hvad, al Verden kalder godt Vidnesbyrd og substantielle Beviser, og ikke blot paa religiøs Fordom eller Døstet om at straffe En, enten der findes Beviser eller ikke. Vi burde i det mindste tilstedes de samme Rettigheder, som tilstaaes Tyve og Mordere. Skulde vi saa blive domsfældte, vilde vi underkaste os vor Stjæbne ligesom Martyrerne i alle Tidsalder, naar Gud havde et Folk paa Jorden, og anse det som en Forsøgelse, vi have paa draget os ved Lydighed til hans Love.

Den Tro og Vandel, for hvilken man søger at straffe os, er den samme, som udmærkede de bedste og helligste af Guds Børn. Hvis vi ere Syndere i denne Henseende, da var Abraham, hvem Herren selv kaldte Guds Ven, ogsaa en

Synder. Om vi ere Syndere, saa vare Jakob, Moses, Elkana, Salomon og David samt en Skare af andre gode Mænd, altfor talrig til at nævne, ogsaa Syndere. Ja, endog Jesus selv, vor Forløser og vor Saligheds Ophav, kaldte vor himmelske Fader, hvem han tilbad, og hvem han befalede os at tilbede, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, hvilket viser, at Himlens Gud ikke fordømte disse Mænd paa Grund af deres patriarkalske Ægteskab, men derimod i mange Tilfælde befalede det, gav Love for dets Ordning, og dem, som praktiserede det, kaldte han sine Venner og Mænd efter sit eget Hjerte; og det, som i endnu højere Grad fortjener vor Opmærksomhed, er, at i det han valgte en Slagtlinie, hvorigjennem hans elskelige Søn Jesus skulde komme, valgte han en Linie, som var berømt blandt alle Folk paa Jorden som polygamisk. Frelserens berømteste Forsædre og dem, som han oftest hentydede til, vare Polygamister.

Naar man betragter denne Skare af Guds begunstigede Børn, og naar man tillige erindrer, at Bibelen selv — som har givet den kristne Verden al den Kundskab, den har om Gud og Guds frygt — fornemmelig er sirevet af Polygamister under Guds Inspiration, kan da vor Tro paa dette Ægteskabssystem og sammes Udøvelse være saa stet, som vore Modstandere ville vise det at være? Mogle af vore Fiender sige, at dette ikke er Religion, men saaledes betragter Utah-Kommissionen dog ikke Sagen. Den siger: „Denne Troesartikel er lige saa væsentlig og vigtig en Part af deres Troesbekjendelse, som deres Tro paa Daab, Omvendelse, Syndsforladelse og lignende.“ Og atter: „Alle orthodoxe Mormoner tro, at Polygami

er ret, og at det er et væsentligt Princip af deres Religion.“

Det er ogsaa bleven fremsført i Kongressen af dem, som mere sig ved at nedtrække vort Ægteskabssystem, at den engelske Regjering i Indien har affkaffet Suttien, og at derfor bør de forenede Stater affkaffe Polygami. Hvis disse lærde Solon'er havde gjort sig lidt mere bekjendt med Storbritanniens kongelige Regjerings Optræden i den Sag, vilde de vide, at medens Regjeringen har forbudt at ofre Enkerne paa Baalet, beskytter den ved Lov 180 Millioner Polygamister i alle deres Rettigheder og Privilegier saa vel som deres Stemmeret og stiller dem paa lige Fod med Andre.

Herren har tilkjendegivet os ved speciel Aabenbaring — lige saa tydeligt og bestemt som nogensinde til Profeterne i forrige Tider — visse Principer, vedrørende Ægteskabspagtens Evighed, og har givet os bestemte Befalinger desangaaende, og paalagt os det som vor Pligt at udføre dem. Han har belært os om de store og evige Principer, som binde Kvinden til Manden, Manden til Kvinden, Børn til Forældre og Forældre til Børn, og han har paalagt os paa den udtrykkeligste og tydeligste Maade at adlyde dem. Disse herlige Principer omfatte vore dyrebareste Interesser og Forbindelser i Tid og al Evighed. Vi have lært, at dette er hans evige Pagt, og at den har eksisteret fra Evighed af, og endvidere, at alle Pagter, der blot vedkomme Tiden, skulde opløses ved Døden og ikke længer være bindende paa Menneskeslægten. Efter som vi tro, at disse Principer ere af Gud, have vi sluttet evige Pagter med vore Hustruer under de højtideligste Løfter og paa den helligste Maade. (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Maj.

Spaulding Romanens Jordelse.

Frank Leslie's Illustrated Sunday Magazine indeholder den følgende interessante Beretning:

Salomon Spaulding og Mormons Bog.

Theorien, at Mormons Bog havde sin Oprindelse i Salomon Spauldings Manuskript, maa sandsynligvis nu opgives. Dette Manuskript er nu uden Tvivl i Hr. L. L. Rices Besiddelse. Han bor i Honolulu paa en af Sandwichøerne og var forhen Redaktør i Ohio og for mange Aar Stats-Bogtrykker i Columbus. Han var en ivrig Modstander af Slaveriet. Under et Besøg, som jeg nylig aflagde i Honolulu, sagde jeg til Hr. Rice, at da han maaske havde mange værdifulde Papirer angaaende Anti-Slaveri-Partiet, kunde han ikke gjøre bedre Brug af dem end at stjænke dem til den allerede rige Samling i Oberlin Kollegiums Bibliothek. I Følge dette Vink begyndte Hr. Rice at gennemse sine gamle Papirer, og fandt tilsidst et gammelt, slidt og falmet Manuskript paa omtrent 175 Sider i Kvartformat, der foregav at være en Beretning om de gamle Indianerstammers Emigration og Krige, hvilke Stammer beboede Territoriet, som nu udgjør Staterne New York, Ohio og Kentucky. Paa den sidste Side af dette Manuskript er en Attest og Underskrift, der omtaler Navnene paa flere Personer, som den Under tegnede er vel bekendt med, og som forsikre ham, at i Følge deres personlige Kundskab var Manuskriptet streven af Salomon Spaulding. Hr. Rice kan ikke huske, naar eller hvorledes Manuskriptet er kommen i hans Besiddelse. Det var indkøbt i et Stykke grovt Papir, hvorpaa Hr. Rice havde strevet „En Manuskript Historie“.

Der synes ikke at være nogen Grund til at betvivle, at det er den længe tabte Historie. Jeg og Hr. Rice og Andre sammenlignede det med Mormons Bog, men kunde ikke opdage nogen Lighed mellem de to, hverken i Almindelighed eller i Enkelthederne. De synes ikke at have et eneste Navn eller Omstændighed tilfælles. Mormons Bogs højtidelige Stil i Esterlignelse af den engelske Bibel findes ikke i Manuskriptet. Den eneste Lighed er den, at de begge foregive at beskrive de ti Stammers Historie. En anden Forklaring over Mormons Bogs Oprindelse maa derfor gives, om en saadan ønskes.

James H. Fairchild.

Det Ovenstaaende fortjener almindelig Opmærksomhed. Om det er sandt — og der er ingen god Grund til at bestride det — saa vil den Opdigtede, saa almindeligt troet, at Mormons Bog er grundet paa en Roman, forfattet af en vis Salomon Spaulding, tage sin Plads blandt andre aflørede populære Bildfarelser. At Spaulding Romanen skulde være Oprindelsen til Mormons Bog, har aldrig haft den mindste Rimelighed. Ingen, som har læst den Beretning, Mormons Bog giver om Amerikas Urindvaanere og sammenligner den med den Historie, som findes i det „Tabte Manuskript“, kan undgaa at opdage den væsentlige Forskjel, der findes

imellem dem i enhver Henseende. Dette er saa ofte og saa tydeligt bleven paa-
vist, at der ikke findes den ringeste Undskyldning for dem, som saa ihærdig have
vedblevet at cirkulere denne dumme Historie. De have gjort dette, fordi det var
deres eneste Tilflugt som Mormons Bogs Modstandere. Den er bleven gjentaget
fra Prædikestolen og af Pressen, og saakaldte Evangelii Forkyndere have ladet sig
bruge som Redstaber til at udbrede denne Opdigtelse, hvoraf Almenheden er bleven
bedragen, og som har forhindret mange Tusinder fra at undersøge Sandhedens
Budskab, som indeholdes i denne hellige Beretning, der kom ud af Støvet som et
Bidne om Gud og hans Kirke i denne et almindeligt Mørkes og Vantroens Tid.

Det lykkedes dem, som lavede Spaulding Romanen, at saa fat paa Manu-
skriptet, som de paastode at være Grundvolden, hvorpaa Mormons Bog var bygget.
De opdagede, at det i ingen Henseende understøttede deres Theori, og derfor holdt
de det skjult, saa at ingen Sammenligning kunde gøres imellem de to Beretninger.
Maaden, hvorpaa Manuskriptet erhøldtes af Hr. Spauldings Enke, Løftet om dets
Udgivelse som et Modbevis mod Mormons Bog, at det hverken blev publiceret
eller givet tilbage til Enken, og at denne aldrig erhøldt Erstatning for dets Til-
bageholdelse, er bleven fremlagt for Almenheden saa vel af mormoniske som anti-
mormoniske Skribenter.

Det er klart, at de Herrer Hurlburt, Howe og Co., som erhøldt Manuskriptet
af Spauldings Enke i den Hensigt at modbevise Mormons Bog, tilbageholdt Ma-
nuskriftet, da de fandt, at det ikke svarede til Hensigten. Det er ligeledes klart,
at om Spauldings Manuskript havde indeholdt Noget, som retserdiggjorde den
Paaastand, at Mormons Bog var udstreven deraf, vilde det sikkert blevet publiceret,
saa at de to kunde blive sammenlignede. Dette burde være tilstrækkeligt til at
bevise for oprigtige Mennesker, at det „Fundne Manuskript“ havde ingen Forbin-
delse med Mormons Bog. Det er gjentagne Gange bleven vist, at ingen af de
Datoer og Omstændigheder, under hvilke Spaulding Manuskriptet siges at være
fremkommen, stemmer i ringeste Grad overens med Mormons Bogs Fremkomst.
Da Spaulding Romanen blev først fremsat som en Forklaring til Mormons Bogs
Opriindelse, kunde den ikke bestaa Kritikens Prøve, og ethvert Forsøg paa at støtte
denne Theori har kun haft til Følge at bevise dens Falskhed. Nogle af de stær-
keste Beviser paa dens Urimelighed indeholdes i de Attester, som ere bleve brugte
for at opholde den. En fuldstændig Gjendrivelse af denne Historie findes i et lille
Bærk, kaldt »Myth of the Manuscript Found«, forfattet af George Reynolds.
Kun Et har manglet til fuldstændigt at bevise denne Histories Uggrundethed, hvilken
Mormons Bogs Fjender fortælle, og det var: Frembringelsen af det Manuskript,
som siges at være bleven kopieret og benyttet ved Mormons Bogs Sammen-
sætning. Denne Mangel synes nu at være bleven afhjulpen. Det længe tilbage-
holdte Manuskript er nu bleven det fundne Manuskript. Hurlburt og Co. tog
Manuskriptet til Ohio, efter at de ved falske Fremstillinger og Løfter om Penge
havde erhøldt det af Spauldings Enke, i den Hensigt at publicere det imod Mor-
mons Bog. Det var i Ohio, at det kom i Hr. Rice's Besiddelse, som har haft det
for mange Aar sammen med andre Papirer. De, som nu bringe det for Dagens
Lys, høre ikke til Mormon Kirken og have ingen Interesse, hverken personlig eller
anden Slags, i at misrepræsentere Kjendsgjerningerne. Hr. Fairchilds Beretning,

hvis den antages, kuldkaster for bestandigt Mormons Bog's Hjenders stærkeste Argumenter, og de maa enten antage den som en guddommelig Åabenbaring og Overfættelse eller opdigte en anden Historie, som bedre vil være i Stand til at bestaa Kritikens Prøve end den saa mange Gange modbeviste og jordsfæstede Spaulding's Roman.

Der er en Vildfarelse i Hr. Fairchild's Beretning, som vi ønske at udpege, da det er almindeligt for næsten alle Skribenter og Talere, som omhandle Mormons Bog og ikke tro den, at gjøre sig skyldig i den. Han beretter, at Spaulding Manuscriptet og Mormons Bog „begge foregive at beskrive de ti Stammers Historie.“ Medens nu Spaulding Manuscriptet efter alle de Beretninger, som haves om det, foregiver at være de ti Israels Stammers Historie, indeholder Mormons Bog ingen Hentydning til de ti Stammer uden paa et eneste Sted, og der viser den, at de ti Stammer vare paa et helt andet Sted, end hvor det Folk var, hvis Religion, Historie og Skjæbne Mormons Bog omtaler. Denne Bog foregiver ikke at fremsætte de ti Stammers Historie og gjør ingen Forsøg derpaa, og dette var et af Beviserne paa, at den ikke kunde forenes med Spaulding's Manuscript, endog-saa før dette Dokument blev fundet. Et andet Bevis paa den væsentlige Forskjel mellem de to var Umuligheden af at udpege, hvor de Dele af Mormons Bog, der indeholde den Tekst, der formodes at være tagen fra Manuscriptet, ere forbundne med det tillagte eller originale Indhold, saa at der fra to hundrede Sider Manuscript er fremkommen seks hundrede trykte Sider, som tillige omhandle 260 grundforskjellige fra de 260 Sider, der omhandles i det Manuscript, hvoraf den siges at være en nøjagtig Afskrift.

Da nu denne Historie, hvormed Præster og Redaktører for saa mange Aar have søgt at gjen drive Mormons Bog, er bleven saa fuldstændig ubrugelig for Bevisførelse, mon de saa ville ophøre at frenkomme med den? Ville de tilstaa deres Fejltagelse? Ville de være lige saa nidkjære for at rette deres Vildfarelse, som for at udsprede den? Vi frygte for, at de ikke ville. Den døde og begravede Spaulding Roman vil uden Tvivl blive trukket frem af sin Grav og ligesom før holdt frem imod Mormons Bog, og de, som tro paa den guddommelige Beretning — Jofefs Træ i Efraims Hænder, hvilken tilfammen med Juda Træ, Bibelen, er nu forenet til et Vidne om Faderen og Sønnen til alle Nationer — ville endnu tvinges til at fremspore fuldstændige Beviser, hvoraf der findes saa mange, paa at Spaulding Romanen er et Tankefoster uden mindste Grundvold og Sammenhæng, og de ville være i Stand til med Hr. Fairchild's Vidnesbyrd at tilfulde modbevise den for alle oprigtige Menneſter. (Mill. Star.)

Afløsning, Ankomst og Beskikkelse.

G. L. Rosengren, som har arbejdet et og et halvt Aar i Stockholms Konference og har præsidereet over Gøteborg Konference siden sidste Efteraar, C. Nilson, som har arbejdet i Staane Konference, A. Andersen og A. Christensen, som have arbejdet i Kjøbenhavns Konference, løses med Tilladelse at gaa hjem til Zion med Selskabet, der afrejser fra Liverpool den 16de Maj. Disse Brødre have virket med Flid og Nidkjerhed for Værkets Fremme, og vore bedste Ønsker følge dem.

Onsdagen den 29de April ankom til Kjøbenhavn følgende Missionærer

fra Utah: Jens Jensen og Jens C. Nielsen fra Moroni, James Jørgason fra Fountain Green, og Niels Jørgensen fra Oxford og den 4de Maj følgende Missionærer: Søren Thomsen fra Bear River City; Niels A. Anderson og Einar Erickson fra Spanish Fork; Anders P. Eliason og H. C. Peterfen fra Logan; S. C. Nielsen fra Richmond; J. C. Nielsen fra Gentile Valley; Carl F. Carlson og S. C. Hansen fra Manti; C. Nielsen og N. P. Peterson fra Pleasant Grove; Peder C. Jensen og J. N. Christiansen fra Ephraim; Jens Peterson fra Fillmore; Niels Andersen fra West Jordan og John Hagman fra Salt Lake City. Vi byde dem hjertelig velkomne.

Af de nylig ankomne Eldster bestikkes Jens Jensen, Jens C. Nielsen og Søren Thomsen til at arbejde i Aarhus Konference; C. Nielsen og Peder C. Jensen i Aalborgs Konference; John Hagman i Skaanes Konference; Anders P. Eliason, N. P. Peterson og Niels Anderson i Gøteborgs Konference; Niels Jørgensen, S. C. Nielsen, J. C. Nielsen, J. N. Christiansen og S. C. Hansen i Kjøbenhavns Konference; Niels A. Anderson, Carl F. Carlson, Jens Petersen og H. C. Peterfen i Kristiania Konference; Einar Erickson paa Island og James Jørgason til at prædicere over Gøteborg Konference. Eldste Niels H. Jensen, som nylig var bestikket til at arbejde i Kjøbenhavns Konference, løses derfra og bestikkes til at arbejde i Kristiania Konference. Maa Herren velsigne enhver af disse Brødre i at arbejde for Værkets Fremme i denne Del af Herrens Vingaard!

Anthou H. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Om bord paa Dampskibet Wisconsin,
den 22de April 1885.

Præsident A. H. Lund.

Kjære Broder!

Med megen Taknemmelighed til vor himmelske Fader for hans Baretagt over os paa denne vor farefulde Rejse over det store Verdenshav vil jeg forsøge midt i al denne Tummel at skrive Dem Lidt om vor Overfart, hvilket vistnok vil interessere de Hellige, da de alle haabe at opleve den samme eller en lignende Erfaring i den nære Fremtid. Vi forlode Liverpool Lørdag Eftermiddag den 11te April Kl. 4 $\frac{1}{2}$, og Alle følte sig glade ved at kunne fortsætte deres Rejse mod deres fremtidige Hjem fjernt i Vesten. Broder L. P. Lund blev indsat som Leder med N. Braby og N. W. Pe-

tersen som hans Raadgivere; vi fik den bedste Rahyt midtskibs, og Gjennemgang blev spærret, saa at vi havde egen Trappe; ingen Uvedkommende tillodes Afgang til de Helliges Rahyt efter Ordre af Kaptajn Wently. Kosten var god, baade med Hensyn til Kvantitet og Kvalitet, men Mange foretrak dog at unblade at deltage i Maaltiderne paa Grund af visse indre Tjelselser, hvilke en Spøyg bedst kjender.

Den 16de havde vi en stærk Storm, og kun Faa vare paa Benene, og uheldigvis var jeg ikke iblandt dem. Under denne Storm gav Stormastens Storflag efter, og kun med stor Anstrængelse lykkedes det at gjøre den fast igjen og forhindre den fra at styrte overbord. Den 18de saa vi et stort Isbjerg, hvis Udseende mindede mig om Egyptens Py-

ramider. Kaptajnen anslog det's Højde til at være 60 Fod over Havfladen, og det er vel bekjendt, at to Trebiedeles af et Fjshjærg er under Havfladen. Nu bleve vore Spstende straks raste, og Koffen fik fuldt op at bestille. Vi ere 168 af de Hellige og 19 hjemvendende Misfionarer. De Hellige have opført sig, som det spmmer sig for Guds Foll, hvorimod en stjærende Modfatning faaes hos de andre Passagerer; hos disse sidste var Drik og Kortspil Dagens og meget af Nattens Orden, og ligeledes hørte man hos dem megen utilbørlig Tale.

Den 21de kom Lodsens ombord, og Alle befinde sig nu vel med Undtagelse af en engelsk Broder, der uheldigvis saldt og brækkede sin Arm tæt ved Skulderen, men som dog ved den duelige Skibsdoktors Hjælp menes at være i Stand til at fortsætte Rejsen uden Ophold i New York.

Det gode Skib, som har baaret faa mange af de Hellige over det store Verdenshav og nu snart vil naa Maalet for sin 133te Rejse vest paa, er udsat til at føre dette Aars Emigranter fra Europa, og Kaptajnen sagde til mig, at han vilde hellere føre Mormoner end andre Passagerer. En rig Dame fra England ønskede

at rejse til Amerika, men var bange for, at Skibet skulde forlise; men da hun hørte, at de Sidste Dages Hellige skulde rejse, fattede hun Mod nok til at rejse med det Skib og følgerig git ikke tilbunds, for Herren vil beskytte sine Børn.

Sener e. Paa Toget nær Pittsburg, den 24de April 1885.

Formedelst indtrufne Tilfaldigheder blev mit Brev ikke affendt fra New York, og derfor vil jeg indrykke et Par Ord til, medens vi ile fremad maafte 50 engelske Mil i Timen. Vi kom vel i Land og forbleve i Castlegarden til den 23de. Hver Persons Tøj blev vejat for sig selv, og Mange maatte betale 36 Ore pr. Bund for Overtægt. Spstende, som herefter rejste, ville derfor erindre og være beredte paa at betale for deres Overtægt af Rejsetøj i New York. Mange af de Hellige bleve vaccinerede paa Skibet. De Hellige føle sig glade og sende mange venlige Hilsener tilbage til deres Venner. Brødrene fra Zion forene sig med mig i at hilse Dem og alle de Hellige.

Deres Broder og Medarbejder for Kristi Sag

N. W. Petersen.

Konferencemøde i Aalborg.

Mødet tog sin Begyndelse Lørdagen den 10de April om Aftenen Kl. 8, og aabnedes med Sang og Bøn.

Følgende Zions Velbster vare tilstede: Anthon H. Lund, Præsident over den skandinaviske Misfion; F. F. Hinge, Konferencens Præsident; Chr. Christianfen, Hans C. Nielsen, M. Jensen, C. Knudsen, C. Nielsen, D. R. Brown og C. B. Lundstén.

F. S. Ortman blev valgt til Konferencens Skriver.

Præs. F. F. Hinge hød de Forsamlede velkomne og gav Forstanderne Lejlighed til at aflægge deres Rapporter over de forskjellige Gren.

C. Nielsen fra Aalborg Gren sagde, at der i den Gren var af Præstedømmet 19 og af Medlemmer 173; af Døbte 13, udeløst 2, og 149 For-

samlinger holdte. Der var en kvindelig Hjælpeforening, en Unge-Mænds-Forening og en Søndagskole. Han mente at nogle Troende der snart vilde slutte Pakt med Herren.

M. Jensen fra Hjørring meldte fra den Gren, at der var af Præstedømmet 9, Medlemmer 68, Døbte gennem Vinterens Løb 7, og 75 Forsamlinger vare blevne holdte. Han søgte sig glad ved sin Stilling som en Evangelii-Budbærer.

C. Knudsen fra Frederikshavns Gren sagde, at de havde i den Gren døbt 12 og holdt 93 Forsamlinger siden sidste Konferencce. Han bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af det Evangelium, vi prædike, samt om Josef Smiths guddommelige Sendelse.

J. Nielsen fra Sæby afgav dernæst sin Rapport, hvoraf det vistes, at der var af Præstedømmet 4 og 44 Medlemmer, 15 Døbte og 43 Forsamlinger holdte. Han havde gjennem Vinterens Løb haft Lejlighed til at bære sit Vidnesbyrd for Mange, og troede at Nogle vilde adlyde Herrens Budskab til Menneffene.

Derefter udtalte Præsident A. G. Lund sin Glæde ved at være samlet med Søstende i Aalborg, og ligeledes sin Tilfredshed med de Rapporter Brødrene havde aflagt, at saa Mange vare blevne tillagt Kirken gjennem Vinteren. Han omtalte de Pligter, der paahvile Enhver som har faaet Djnene opladte for Sandheden, nemlig: at de burde udsprede samme iblandt vore Medmennesker. Han glædede sig ved den Fremgang, Værket gjør, og opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Sang og Takfigelse Kl. 10.

Søndag Morgen Kl. 10 aabnedes Forsamlingen atter med Sang og Bøn, hvorpaa Præs. Hinke gav Lejlighed for de omreisjende Eldster i Aalborg Kon-

ference til at tale. D. R. Brown søgte sig vel tilfreds ved at være en Budbærer af Herrens Ord til Menneffene, og omtalte Eldsternes Arbejde med Hensyn til at prædike Evangeliet og indsamle Israel.

C. N. Lundstén udtalte den Glæde, han søgte, ved at have faaet Kundskab om Evangeliet; han havde deltaget i at holde mange gode Forsamlinger, hvorved han havde aflagt sit Vidnesbyrd for Mange.

T. R. Schrøder var glad ved at samles med Søstende i Aalborg; han havde forladt sit Fødeland (Amerika) for at være en Herrens Tjener; han var glad ved at agtes værdig til at bære et Glædens Budskab, det sande Evangelium, til Verdens Mennekker.

N. Lauritzen udtalte sin Tilfredshed i at arbejde for Værkets Fremme, og søgte den samme Glæde i sit Indre, som Brødrene havde omtalt.

N. Hansen glædede sig ved efter 30 Aars Fraværelse igjen at kunne samles med saa Mange, som endnu viste deres Villighed til at adlyde Guds Befalinger, og ved naftet sin ofte daarlige Helbred at kunne arbejde for disse ophøjsende Principers Rundgjørelse. I sine Bemærkninger omtalte han Israels Indsamling i de sidste Dage.

Præs. Hinke udtalte sin Tilfredshed med de givne Rapporter og sagde, at Udfigterne for Evangeliets Udbredelse vare efter Tiderne lovende, at endfsjnt Josef Smith led megen Forsølgelse, fordi han forkyndte, at Gud igjen havde aabenbaret sig, rullede dog Herrens Vært fremad med stor Magt. Han opmuntrede de Hellige til at efterkomme de gode Raad og Lærdomme, der vare givne af Brødrene. Derefter oplæste han den halvaarlige Total-Rapport for Aalborgs Konferencce, hvoraf det vistes, at der var

af Zions Eldster 8, af det lokale Præstedømme 42, Medlemmer 349, Døbte 37. Der var holdt 360 Forsamlinger og mange Skrifter og Bøger udbredte blandt Folket. Der var 3 kvindelige Hjelpeforeninger, en Unge-Mænds-Forening og 2 Søndagskoler.

Præsident N. H. Lund læste et Stykke af en Aabenbaring, givet til Hyrum Smith, hvori siges, at Herren vilde udspre et underfuldt Værk, og viste, hvorledes dette var gaaet i Opsyldelse. Han viste de forstjellige Sekters Mangel paa Myndighed fra Gud til at prædike Evangeliet og forrette Ordinanser, og hvorledes de fra Tid til anden, lidt efter lidt, havde afføstet de Handlinger, Herren havde indsat i sin Kirke og indført saadanne, som passede efter deres egne Ansuelser og Bekvemmeligheder. Dette Sidste Dages Værk var oprettet med en Fuldkommenhed, som Ingen kunde forbedre eller modbevise. Han formanede de Hellige til at være trofaste og aarvaagne, at Intet skulde undergrave det Gode og Edle i deres Sædelighed og Religion.

Sang og Taksigelse Kl. 12.

Om Eftermiddagen Kl. 2 fortsattes Mødet begyndende med Sang og Bøn hvorefter Nadveren blev uddelt. Kirkens Auctoriteter foresloges af Præs. Hinge for Opholdelse af Medlemmerne. Alle Forslag bleve enstemmigen vedtagne.

Chr. Christiansen talte til Forsamlingen og mindedes om de Hellige i Aalborg for tredive Aar siden, med hvilke han var velbekendt. Han erindrede en Profeti udtalt af Apostel Erasmus Snow, da de første Femten bleve døbt i Skandinavien, og han havde set dens Opsyldelse; han var selv en af disse første Døbte. Han talede om Daabens rette Maade og gav en smukt Skildring af Evangeliets første Principer, samt

Maaden, hvorpaa Menneskene kunne komme til en Forstaaelse af samme. Han erindrede den i tidligere Tider herskende store Forsølgelse, under hvilken Evangeliet dog hurtigt udbredte sig, og Mange annammede Daab. Han bevidnede at Herrens Tjenere vare sandfærdige Mænd, inspirerede af den Helligaand; at John Taylor var et levende Vidne for Verden og en Martyr for Sandheden. Han ønskede at Herren maatte fremdeles bevare de Hellige og udfrie dem fra Babylon.

Eldste N. Hansen bar sit Vidnesbyrd til det, som var bleven sagt af Brødrene, som havde talt. Han henførte til den Tid da de Hellige maatte med stor Møjsommelighed drage over Amerikas store Sletter for at forene sig med Guds Folk, men Tanken derom fyldte dem med en ubestrikelig Glæde, der gjorde dem i Stand til at udholde Rejsens Besværligheder.

Forsamlingen sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Aften Kl. 7 fortsattes Konferencen. Efter Sang og Bøn talede Præsident Hinge til Forsamlingen og omtalte vor Væren her paa Jorden, vor Fortilværelse hos Gud vor Fader, og vort Haab om en Tilværelse hos vor Fader i Himlen, efter dette Liv er endt. Om vi adløb Evangeliets Principer og vandrede trofaste her, ville vi have Arveret med Kristus hos Faderen. Han bar sit Vidnesbyrd til, at Josef Smith var en sand Guds Profet, og forklarede for de tilstedeværende Fremmede, hvorledes de kunde komme til en Forstaaelse om disse Sandheder.

Præsident Lund talede angaaende Guds Personlighed, og om Adams Fald, som dog var bleven til Nytte for Menneskene, da de nu have Leflighed til at brnge deres frie Villie til at vælge det Gode eller

det Onde og derved erhverve sig en Ophjælse i Guds Rige, eller Guds Straffedomme for deres Ulydighed. Han hød de Fremmede at undersøge vore Lærdomme i al Oprigtighed, og da ville de faa et Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed.

Forsamlingen sluttedes med Sang og Bøn.

Mandag Formiddag Kl. 10 holdtes et Præstedomsmøde, hvor den finansielle

Rapport for Konferencen blev oplæst; derefter udtalte Missionærerne deres Følelser og gave deres Meninger angaaende Værkets Forfremmelse. Præs. N. S. Lund og F. F. Hinge udtalte deres Tilfredshed med Konferencens Udfald og talte belærende til Missionærerne med Hensyn til deres Missionsarbejde.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Stillingen i Utah.

I «Mill. Stars» Nummer af 6te April finde vi følgende Uddrag af et Brev til Eldste Garner, Missionær i Londons Konference, skrevet af en Ven i Salt Lake City:

„Vi leve visseligen i en Prøvens Tid, thi fra Idaho til Arizona og især her i Salt Lake City ere for nærværende Tid alle den Ondes Magter tilsyneladende løsladte. Jeg taler nu ikke figurligen, for der gjøres nu de mest uhorste og ulovlige Forsøg paa at berøve de Sidste Dages Hellige deres Rettigheder og Frihed, enten de ere Polygamister eller ikke. Vore Medmennesker synes forrykte og drukne af Forsølgelsens Vand, saa at hverken Lov eller Ret, Retfærdighed eller Samvittighed synes at staa dem det mindste i Vejen for deres ihærdige Bestræbelser for at sønderplutte, udrydde og tilintetgjøre os som et Folk. Lovgiverne i deres Møder, Dommeren paa Dommer-Sædet, Rettens Embedsmænd, Alle ere forbundne i en Sammensvargelse for at fratage os vor Frihed, fængsle os, berøve os vore Hustruer og Børn, Ejendele og Forhaabninger, og de udvise en Enighed, som ikke findes hos

dem i andre Tilfælde. Ingen uden Israels Guds Haand kan frelse os fra at blive grusomt forurettede. Hvo, som ikke er med os, er imod os. De Fejge skjælv af Frygt, og ængstes af Tvivl og bange Anelser. Apostater glæde sig og triumferende bespotte vor Tro paa Gud, og søle sig ligesom dem af forrige Tider, der sagde: „Han har frelst Andre, sig selv kan han ikke frelse“. De Ugudelige sige i deres Overmod: „Vader nu Eders Gud komme frem af sit Stjul! Forfager Eders Religion, ellers ville vi knuse Eder til Støv! Kineserne maa vige! Mormonerne maa vige! I kunne ikke be-aa imod denne vældige Nations Villie!“ Men midt i dette Babel og disse Gudsbespottelser, højere end alle Trusler kunne de trofaste Hellige høre: „Jeg er din Gud, og vil endnu hjælpe Dig“. Det giver en salig No under saadanne Omstændigheder saaledes at kunne gjentjende den gode Hyrdes Røst.

I Dag — medens jeg nu skriver dette Brev — er jeg, som har bestræbt mig for at være Dine for de Blinde og Fødder for de Lamme, at ære min Gud og i min Svaghed tjene ham, at fremme

mit Fødelands vigtigste Interesser, at opretholde mine Hustruers og Børns Respektabilitet, at ære, klæde og under-vise dem, at respektere mine Medmen-ners Rettigheder, — enten de vare Sidste Dages Hellige eller ikke — betalt min Gjæld, medens jeg aldrig har drukket med de Drukne, eller bandet med dem, som bande, ej heller holdt Omgang med Skjøger — jeg, som har levet et saadant Levnet, er i Dag bantulyst fra mit eget Hjem, eftersøgt af Espioner og en for-ventt Løvs Embedsmænd, medens en Del af min Familie er i Skjul og be-røvet Nydelsen af deres behagelige og elskte Hjem, fordi jeg visjeligen ikke vil forlade dem og bringe Skam og Man-gel paa dem. Saaledes er jeg stillet, og saadan er deres Stilling. Men endnu værre er det, at nogle af vore Brødre ere under svær Kaution for at møde overfor Junier, udvalgte tvært imod Lovens tydelige Bestemmelser paa Grund af deres specielle og for Retten aaben-lydt erklærede Fjendskab mod dem, der skulde forhøres. Atter Andre forsmægte i usunde Fængsler i Selskab med tre Gange dømtede Mordere, samt Tyve og alle andre Slags Forbrydere. De ere i saadanne Fængsler og i saadant Selskab formedelst Lovens Fordrejelse og ved Brug af de ovenansførte Midler. Andre af vore Brødre ere af samme Aarsag fængslede tusinde Mile fra deres Hjem, Familier og Venner. Mange ere, ligesom jeg ved gode Venners Hjælp, udenfor

deres Omraade. I Følge de Midler, der nu anvendes, er Jngen sikker paa sin Frihed, for den mest ugrundede Be-strykning tages for gyldig, og straks udstedes en Arrestbefaling, der mulig vil bringe en Mand i saadanne Omstæn-digheder og Selskab, som allerede er nævnt. Han maa da oppebie Sagens Afgjørelse ved et Skin-Forchør, naar det falder Dommeren og Fiskalen belejligt, og dømmes af en maaste paa Gaden opsamlet Jury med Dommer, Fiskal og Jury af den bestemteste Fjendtlighed mod den Anklagede. Er ikke dette et sørgeligt Billede for det af sin Frihed pralende Amerika at holde frem for Verden? Ty-ranniske Rusland! Præstebeherskede Spanien! Ikke længere staa I alene som Tyranniens og Intolerancens Ene-herskere. Det en Gang skjønne, men nu saa sørgeligt nedværdigede Columbia tager hver af de andre To ved Haanden, og deler deres Ære (?).

Jeg føler mig lidt opragt angaaende disse Ting, ikke saa meget for mit eget Vedkommende som for deres, der ere i saa meget ubehageligere Omstændigheder, end jeg er. Maa Herren trøste dem og trøste os alle. Jeg føler mig ikke i den mindste Grad nedslaaet, for jeg er i Anden forvisset om, at en herlig Mor-genrøde vil oprinde efter denne mørke Nat, og Retfærdigheds Sol skal opgaa med Lægedom under sine Vinger, for vi ære Herrens hellige Navn!

Indhold.

Den 55de Aarskonference	241.	Korrespondance	251.
Redaktionsbemærkninger:		Konferencemøde i Aalborg	252.
Spaulding Romanens Fordelse	248.	Stillingen i Utah	255.
Afløsning, Ankomst og Bestikkelse.	250.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon S. Lund, Lorenshængegade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording, Læderstræde 3.